

треба да прегръщаме сичко то мѣсто штоо други те да не могатъ да ся приближатъ.

Не треба да тичаме по пѣтътъ, но треба да вжрвине нити скоро нити полека: безумно е кога вжрвине да глѣдаме непрестанно на самъ на тамъ, и що то видиме да го поглѣдаме.

Въ путешествія та треба да бѣдиме любезни, да ся не ядосваме, да ся не оплакваме штоо да замаюваме други те.

Единъ младъ треба да стои на преднината та на кола та; вътрешна та страна е опрѣделена за по горни те отъ насъ и на возрастъ и на достойнство.

Съ една дума треба да отдаваме честь на комуто требва, и помежду равни те си треба да ся оіносяме сосъ едно взаимно образованіе.

ХІІ.

ЗА ПИСМАТА.

Треба да пишиме на поголѣми те си, на равни те си и на помалките си; за пѣрвите треба да употребяваме почтени изразенія; къмъ втори те, треба да употребяваме изразенія образовани и любовни; къмъ подирни те, треба да имъ показваме малко власть; треба да пишиме споредъ какъвъ то ни е подлогътъ.

Не треба да пращаме никога писмо безъ пlico на по горни те отъ насъ, и съкога ные да заплащаме писмото си за да не ги задѣжжаваме.

Кога то пишеме на погоренъ отъ насъ не треба да туряме: сѣмъ сосъ уважніе това е прилично на единъ голѣмъ человекъ къмъ помалакъ, защо има върху него нѣкаква власть. Но треба да пише: сѣмъ сосъ честь.